

IAS-286 (1)

DISCURS AL SOPAR DELS JOCS FLORALS DE LA
LLENGUA CATALANA, CELEBRATS A PARIS EL DIA
14 de juny de 1959 1959

=====

-Graciosa Majestat, gentils dames d'honor, senyors Mantenedors, membres de la Comissió Organitzadora, senyores, senyoretes, senyors:

-M'ha correspost l'honor de parlar en nom i representació dels escriptors catalans que, residint actualment a Catalunya, hem tingut la satisfacció d'ésser premiats en aquests Jocs Florals que commemoren el Centenari de la restauració de la festa.

- No sóc poeta, tot i que hagi de parlar en nom de tants poetes, presents alguns, absents la majoria. Permeteu-me, però, que m'empari en la paraula dels poetes. Permeteu-me, estimat Mestre Ventura Gassol, que evoqui aquella Pàtria que

va morir tan bella,

que mai ningú no la gosà enterrar.

Permeteu-me, admirat Mestre i President Josep Carner, que parli en aquests moments que fan pensar en aquell vostre "Dia revolt", i que em repeteixi la vostra pregunta:

Qui sap si seran amargues o pies tes deixes?

I que, prenent la veu d'un poeta mort jove, a Catalunya, en els moments de la màxima desolació, invoqui, com ell,

Ara que el braç potent de les Fúries aterra

la ciutat d'ideals que volíem bastir,

en mig de tantes runes colgats, a ran de terra,

salva'ns, Pàtria: la Terranno sabrà mai mentir.

Permeteu-me que, parlant en nom dels escriptors catalans que s'han conservat fidels a la llengua i que volen servir la literatura catalana, us digui com som tots sensibles a aquest esforç que cada any fan els catalans absents de la Pàtria per donar un dia d'honor i un ressò internacional a la nostra cultura, i com ens satisfà que, ja que el Centenari dels Jocs Florals no ha pogut ésser celebrat al Saló de Cent on tenia lloc, el primer de maig de 1859, la celebració hagi estat feta al Gran Anfiteatre de la Sorbona, en aquell fogar universal de la cultura, en aquesta gran ciutat, capital de l'esperit, que és París.

-Vull donar les gràcies als homes que heu fet possible aquesta celebració i que heu presidit els Jocs Florals de la Llengua Catalana d'enguany. Als set honorables Mantenedors, presidits pel nostre gloriós President Josep Carner, i entre els quals figuren homes il·lustres de les lletres i la ciència franceses, en llengua d'oc i en llengua d'oïl, com figuren catalans i francesos agermanats en la Comissió Organitzadora dels Jocs Florals i en el Comité d'Honor de la festa.

El nostre amic M. Ivan Gaussen, president d'aquesta Comissió Organitzadora i president dels Amics de la Llengua d'Oc, ens recordava les paraules de Mistral - aquest any que és també l'any centenari de Miralc - i aquella generosa i càlida invocació als Catalans, que també havia estat recordada aquesta tarda per M. André Chamson, il·lustre poeta llenguadocià i novel·lista francès, en el seu discurs de gràcies. Vull prendre'n, sobretot, aquells darrers versos, i dir-vos-els en català:

qui té sa llengua, té la clau
que de cadenes el deslliga.

La joventut catalana s'ha mantingut fidel a la seva llengua, i la participació de tants escriptors joves, de tots els indrets de Catalunya, a aquests Jocs Florals, diu prou bé fins a quin punt les noves generacions volen continuar l'obra de les precedents i volen assegurar l'esdevenidor de la literatura i de la cultura catalanes. Amics tots, no temeu: la joventut catalana té la seva llengua, manté la seva llengua, i aquella clau que deslliga de cadenes està, doncs, en la millor de les mans: a la mà dels joves!

Rafael T A S I S.